

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qvalitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

462. Ex quibus rebus, & à quibus fieri, aut admitti vetentur oblationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

PARAGRAPHVS III.

De iure percipiendi oblationes,
decimas & primitias.

Questio 460. Quid veniat nomine oblationum?

Respondeo: oblationum nomine in genere veniunt actiones omnes, per quas, vel etiam res ipsæ, quæcunque offeruntur Deo ad exhibendum eidem cultum, Barb. de off. paroch. c. 24. n. 1. ex Sorro de iustitia. l. 9. q. 3. a. 1. Magis strictè oblationes dicuntur res, quæ intuitu religionis immediate Deo ab hominibus absque immolatione adhibentur, ut scilicet vel in usum Ecclesiæ, vel in usum ministrorum cedant. Barb. & Sor. l. cit. Bass. v. parochus. nu. 16. Tusc. lit. C. conclus. 11. n. 1. siue res sint immobiles, siue mobiles, siue testamento legentur, siue aliter donentur. Barb. n. 3. citans Monnet. de decim. c. 2. num. 9. Azor. p. 1. l. 6. c. 27. & c. cum tres sint oblationum species. Prima donatio rei inter vivos facta Deo & Ecclesiæ, Secunda donatio causa mortis, solita dici mortuarium. Tertia usualis, dum offerunt ad altare, vel manum Sacerdotis, juxta c. cum inter. de verb. signif. Barb. ibidem, quamvis usu & consuetudine receptum sit, ut solùm oblationes specialiter dicantur illæ res, quæ inter missarum solennia, ab his, qui missæ adfunt, in altari offeruntur, Bass. loc. cit. Porro videtur ad rationem oblationis requiri, ut fiat Ecclesiæ, cum, quod privata personæ offertur, non tam sit oblatio, quam donatio aut Eleemosyna, etsi personæ Ecclesiastica donetur. Barb. loc. cit. n. 19.

Questio 461. An, & quo iure debeantur oblationes?

Respondeo: ad faciendas oblationes parochiani neque divino, neque humano ullo præcepto obligantur. Barb. cit. c. 14. n. 9. citans Less. de iust. l. 2. c. 39. num. 34. Suar. de relig. tom. 1. tr. 2. c. 21. n. 143. Abb. & Anchar. in rubric. de paroch. contra Gl. in c. omnis Christianus. de consecr. d. 1. Host. in rub. de paroch. §. 2. Lap. alleg. 78. num. 1. & 7. & c. tenentes esse præcepti positivi divini & humani propter illud Exod. 16. non apparebis in conspectu meo vacuus: & propter text. cit. c. omnis Christianus, ubi Gregor. VII. omnis Christianus procuret ad missarum solennia aliquid Deo offerre, & ducere ad memoriam illud Exodi, non apparebis & c. Item c. præter hoc, d. 32. ubi Alex. II. præcipiens statumus, ut decima, primitia, seu oblationes vivorum & mortuorum Ecclesiis Dei fideliter reddantur à laicis & c. Item c. statumus 16. q. 1. statumus, ut si quis ad oblationes Ecclesiæ, quas populus dare debet, non teneri contenderit communionem privetur. quorum sententiam Bass. loc. cit. dicit, non esse improbabile; etsi contrariam dicat esse communiorum TT. & Canonistarum, eò quòd oblationis nomine id significetur, quòd quisque sua sponte & voluntate gratis & liberaliter offert; dicaturque in Concil. Cabilon. sub. Carol. M. n. 6. animarum salutem inquirere Sacerdos, non lucra terrena debet, quoniam fideles ad res suas dandas non sunt cogendi; oblatio namque spontanea esse debet & c. Illud Exodi dictum sit caremoniale. Barb. citaturque ab eo AA. Tex. ille omnis Christianus, consilium, non præceptum contineat. Bass. l. cit. textus ceteri in-

telligendi sint de uno illorù modorum, quibus debent adhuc possunt oblationes, juxta D. Thom. 2. 2. q. 86. a. 1. nimirum. Primò, dum debentur per modum censûs, pensionis, aut conventionis antea factæ cum Ecclesiâ, Secundò, dum debentur ex testamento, legato, donatione, voto. Tertio, dum minister Ecclesiæ non habet congruentem sustentationem; tenentur enim tunc parochiani (nisi & ipsi tam sint inopes, & tenues, ut nequeant concurrere ad sustentationem parochi. Suar. l. cit. n. 8. qui etiam n. 7. censet non teneri ad hoc parochianos, nisi quando est necessitas orta ex eo, quòd parochiani non solvant decimas sufficientes ad sustentationem parochi) facere oblationes aliquas. Quarto, dum alicubi consuetudine inductum est, ut v. g. diebus festis & Dominicis, aut in quibusdam solennitatibus offeratur aliquid, talis enim consuetudo etsi ab initio voluntaria, & minimè obligatoria, frequentata tamen deinceps quasi ex obligatione, seu animo obligationis contrahenda per tempus legitimum (videlicet annis 10. ut Azor. Suar. Bass. l. cit. Barb. n. 11. Navar. in man. c. 13. na. 19.) & persistente in ea toto populo, seu majore ejus parte vim legis acquirit, A. A. idem. Suar. l. cit. n. 12. Less. l. cit. n. 39. Guttier. l. cit. n. 140. apud Barb. Idem est, dum ipsi Ecclesiarum Rectores longo tempore à parochianis oblationes quasi debitas bona fide exigunt, adeoque sibi per modum præscriptionis jus acquirunt. Bass. l. cit. possuntque in his casibus singulares, non observantes hanc consuetudinem, cogi per Superiorem ad illam servandam, præstandasque parochi solitas oblationes. Barb. Nav. Suar. Azor. loc. cit.

Questio 462. Ex quibus rebus, & à quibus fieri, aut admitti vetentur oblationes?

1. Respondeo ad primum: oblationes nec faciendæ, nec admittendæ ex iis rebus, quæ injustè acquiruntur restitutioni sunt obnoxie. Neque etiam alio illicito exercitio, v. g. meretricio acquiruntur, juxta c. causa. de verb. signif. c. quia in omnibus. de usura. c. ex transmissa. de decim. Barb. cit. c. 24. n. 13. Bass. l. cit. n. 18. ubi tamen etiam ait, nihil obflare, quo minus Ecclesiæ oblationes accipiat ex iis, quæ inhonestè, sed non injustè, acquiruntur, cum id nullo jure positivo prohibitum sit, citaturque D. Thom. 2. 2. q. 87. a. 2. ad 3. dum nimirum ex altera parte cessat scandalum. Neque de bonis justè quidem acquiruntur, sed ex lege justitiæ, pietatis vel charitatis potiore jure debentur aliis, nimirum creditoribus, parentibus, filiis gravi necessitate, vel aliis pauperibus gravi inopiâ pressis. Bass. ibid. cum communi ex D. Tho. 2. 2. q. 86. a. 3. in corp. Barb. n. 20.

2. Respondeo ad secundum: faciendæ non sunt nec recipiendæ oblationes à personis, quas Gl. in c. 2. d. 90. v. dona enumerat: nimirum primò ab infidelibus; item ab Ecclesiâ præcis, seu excommunicatis, eò quòd offerre munera in Ecclesiâ, vel ad altare, eademque accipere, sit quædam Ecclesiastica & spiritalis communicatio. Bass. cit. n. 18. Armilla v. oblatio & c. cum communi. Secundò, à fratribus dissidentibus juxta c. oblationes d. 90. Barb. n. 15. Tertio, ab opprimentibus pauperes. Barb. ibid. citans D. Thom. a. 3. Suar. de relig. tom. 1. loc. cit. c. 6. n. 4. Fusc. de visitatione. l. 1. c. 24. n. 10. Quarto, sacrilegis juxta c. divino. q. 2. Barb. n. 16. Quintò, ab

extra.

extrahentibus per vim servos suos ab Ecclesiis, ad quas confugerant. *c. miror. 17. q. 3. Gambar. de immunit. Eccles. l. 8. c. 1. n. 10. &c.* apud Barb. n. 17. Sextò à raptoribus hominum. *c. super eo de raptoribus. Bass. loc. cit. Barb. n. 18.* Septimò ab usurariis. *c. quia in omnibus. de usuris. Barbof. ibid. Suar. de cens. tom. 5. d. 31. s. 2. nu. 7. Reginal. in pr. fori pœn. Azor. &c. apud Barb. n. 18.* Octavò, à meretricibus publicis juxta D. Thom. *loc. cit. a. 3.* Nondò, ut addit Barb. n. 19. citans *c. eos. de consuet. d. 1. à pœnitentibus.* Atque hæc intelligenda de dictis peccatoribus non nisi notoriis & manifestis, Bass. *loc. cit. nu. 18.* cum communi. Et ratio horum omnium est scandalum vitandum, v. g. ne Ecclesia videatur favere peccato, dum de mercede peccati accipere videtur oblationem. Unde & secluso scandalo posse ab his, etiam dum aliàs publici sunt, recipi oblationes, tradit Suar. *de relig. tom. 1. tr. 2. l. 1. c. 6. n. 8.* apud Barb. *num. 20.* qualiter v. g. secluditur scandalum, dum meretricis publicæ pœnitentia & emendatio nota est publicè. Bass. *loc. cit.* vel dum in occulto à talibus fiunt oblationes. Unde Suar. Azor. Reginal. *suprà* de usurariis id intelligunt de oblationibus factis in altari ad offertorium missæ. Barb. n. 18. Et Suar. *loc. cit. c. 6. n. 10.* apud Barb. n. 21. dicit, pretium oblationum, quæ ex consuetudine debentur à talibus, accipi posse extra Ecclesiam, non tamen exigi, & eas, quæ debentur pro sustentatione, etiam exigi posse extra Ecclesiam, quamvis & *ibidem* aliam rationem addat, nimirum ab hujusmodi peccatoribus accipiendas non esse oblationes inter missarum solennia, & tales confundantur: Ne tamen supra enumerati de sua iniquitate mercedem recipere videantur, prohibitionem de non offerendis & acceptandis eorum oblationibus, non procedere nisi de spontè oblati, censent Gl. Archid. Turrec. *in cit. c. 2. d. 90.* apud Barbof. *loc. cit. num. 21.*

Quæstio 463. Ad quem spectent oblationes, tam quæ jure debentur, quam quæ spontè offeruntur?

Respondeo primò: nullo unquam modo aut tempore laicos præterdum posse jus proprium in oblationes, unde dum eas auctoritate suâ percipere intendunt, pœnas incurrunt sacrilegii juxta *c. hanc consuetudinem. 10. q. 1.* Bass. *v. parochus. n. 17. §. notand.* & apud illum Rebuff. *trakt. de decimis. q. 13. n. 64.* Azor. *p. 1. l. 7. c. 27. q. 15. &c.*

2. Respondeo secundò: oblationes utraq; de jure communi spectant ad parochum, seu presbyterum Ecclesiæ Rectorem, habetque Ecclesia parochialis post factam parochianorum divisionem de jure communi actionem suam fundatam supra omnibus oblationibus factis intra districtum suum. Abb. *in rub. de paroch. & in c. pastoralis. de his, quæ fiunt à pralatis.* Azor. *loc. cit. num. 13.* Fagund. *ad 5. prac. Eccl. l. 4. c. ult. nu. 1.* Sylv. *v. decima §. 2.* apud Bass. *loc. cit. num. 17.* Hinc primò oblationes factæ in cathedrali, etiam tempore jubilæi spectant, non ad Episcopum, sed ad archipresbyterum ejusdem Ecclesiæ, eam is ibi habet, & exercet curam animarum administrando sacramenta; habet enim eo ipso jure communi fundatam intentionem in omnibus oblationibus ibi factis privativè ad Episcopum. Barb. *loc. cit. nu. 27. & 29.* citans sic resolutionem à Rota ex S. Congreg. Conc. citatque pro hoc Abb. *in c. quoniam. de decimis.* Malvet. *de oblationibus.*

bus. du. 4. nu. 401. Ferret. conf. 143. Riccius &c.

3. Secundò, debentur parochiali & parochio oblationes, quæ fiunt in certo oratorio, capella, seu sacello sito intra parochiæ fines, iidem AA. cum & apud Bass. *loc. cit. Barb. loc. cit. n. 24.* citant Socinum *de oblat. libell. 18. n. 9.* Guttier. *qq. can. l. 2. c. 21. n. 139.* Leon. *in thes. fori Eccles. p. 2. c. 28. n. 19. & 31. &c.* Idque verum, etiam si in istiusmodi capellis erecta essent distincta beneficia, ut oblationes ibi factæ non capellis eorumque beneficiatis, sed parochiali & parochio cederent. Barb. *num. 25.* citans Abb. *in c. pastoralis.* Socin. *ubi ante num. 10.* Fulc. *de visit. l. 1. c. 14. nu. 12.* & plures Rotæ decisiones.

4. Tertiò, oblationes factæ alicui capellæ in Ecclesia existenti, non capellano, sed Ecclesiæ & Rectori ejusdem debentur. Barb. *nu. 22.* citans Felin. *in c. dilectus. de off. Ordinarii num. 1.* Socinus *ubi ante quest. fin.* etiam si constet factas esse intuitu ipsius capellæ non Ecclesiæ, Barb. *ibid.* citans Anton. Genuent. *in practica Archiep. Neapol. c. 72. n. 14.* Riccius *in pr. p. 4. resol. 296. n. 2.* Hucron. Carat. *in opusc. de juribus paroch. tit. 3. c. 9.* ubi etiam, quod in dubio oblationes, quæ fiunt in altari, præsumuntur fieri Ecclesiæ.

5. Quartò, etsi oblationes, quæ fiunt imaginè positæ extra omnem parochiam, debeantur Episcopo, ut Abb. *in c. dilectus. n. 4.* apud Barbof. *loc. cit. c. 24. n. 29.* ea tamen, quæ fiunt imaginè positæ intra parochiam, five ea positæ aut pictæ sit in ipsa parochiali, five extra, intra tamen limites parochiæ, debentur parochio, & non Episcopo. Barbof. *ibid.* dicens hanc esse sententiam veriorè, & receptissimam hodie juxta *c. pastoralis. de his quæ fiunt à pralat. ubi canonista, & cit. c. dilectus.* ubi Abb. & citans pro ea Azor. *p. 1. l. 7. c. 38. q. 13.* Guttier. *qq. can. l. 2. c. 21. n. 162.* Marefchot. *varia resol. l. 2. c. 42. n. 6.* Bellet. *disquisit. Cler. p. 1. tit. de bonis Cler. §. 3. n. 3.* Riccius *in decis. curie Archi. p. Neapol. decis. 170. n. 7.* D. Thom. *2. 2. q. 86. a. 2.* & plures Rotæ decis. contra Pet. de Ubald. *de can. post. c. 4. q. 16.* Angel. Malvet. &c. Itantes pro Episcopo. Cum hac tamen limitatione; nisi hæc oblationes fiant hac intentione, ut in honorem vel ornatum imaginis, vel sacelli infumantur; nam sicut legatum semper persolvendum est juxta mentem legantis, ita & oblationes juxta mentem offerentis. Bass. *ibidem.* citans Bonac. *tom. 2. de prac. Eccl. d. ult. q. 8. p. ult. n. 5.* Quin & oblationes factæ imaginè depictæ in pariete domus alicujus personæ cedunt parochiali, intra cujus fines situs est paries, nisi offerens obtulisset consideratione Domini domus, puta, si esset pauper, vel offerens sciret, Dominum domus ex consuetudine convertere oblationes in suas necessitates, vel in suos usus; Idque non obstante *c. hanc consuetudinem. causa 11. q. 1.* utpote quod loquitur de oblati in Ecclesia, non in loco profano. Carat. *l. cit. n. 11.* apud Barbof. *n. 26.* Sed neque posse Episcopum vel Ordinarium imagines hujusmodi transferre ad aliam Ecclesiam, vel Capellam contradicente parochio. Card. de Luc. *d. 32. de paroch. n. 6.* decisum esse ait à Rota Hispanen. *translationis imaginis 9. Martii 1598.* prout referunt Marefchot. *variarum resol. c. 42. n. 10.* Ventriglia *in practi. rerum Eccl. annot. 86. §. unico. n. 26.*

6. Quintò, debentur parochio, quæ offeruntur in monasteriis Religiosorum, & in eorum sacellis, nisi forte per privilegium Papæ ipsi Religiosis attributæ sint, vel nisi contra Rectorem parochiæ præ-